

Omegn, der ansøge om Tilvøbringelse af Lovbestemmelser med Hensyn til Tropic- eller Feltøvelser paa private Marker, skal jeg bemærke, at den Paastand, at disse Øvelser, afholdte paa private Marker, skulde stride imod Grundlovens § 87, ikke kan have nogen Indflydelse paa Militæretatens Berettigelse til at afholde Øvelser paa Markerne. Militæretaten har Aldershøvd derpaa, og denne Ret indskrænker paa ingen Maade Besiddernes Eiendomsret. Man finder, at lignende Byrder ere paalagte flere Eiendomme, uden at der der er Tale om en saadan Indskrænkning. Det er Militæretaten umuligt at opgave den Rettighed at kunne indøve Tropperne paa Markerne, og det saameget mindre nu end før, fordi Udvaabnens Udvikling og de deraf betingede Følgingsforhold, og endelig den mere intensive, mere koncentrerede og mere forcerede Uddannelse gjør det nødvendigt, at Tropperne paa visse Aarstider nu hyppigere end før komme ud paa Markerne. Hvis der ved disse Veiligheder skulde blive foraarsaget Skade, da bliver jo saadan Skade erstattet og, som det høie Thing vil vide, meget rigelig erstattet. Det er imidlertid undtagelsesvis, at der sker Skade, men skulde det hændes, og skulde det navnlig hændes, at Mangel paa Omstigt og Forsigtighed har givet Anledning dertil, vil jo vedkommende Befalingsmand, der have ledet Øvelserne, kunne drages til Ansvar. Bestemmelserne ere i saa Henseende meget strenge, og Erfaringen viser ogsaa, at det er yderst sjældent, at der kommer Klager. Patriotiske Mænd ville vistnok altid meget let finde sig i denne Ulempe; men det er ganske sikkert, at der gives vanskelige og fære Eiendomsbesiddere, som ikke kunne taale at se Andre bevæge sig paa deres Marker, selv om de have Ret dertil, uden deres Tilladelse. Det er navnlig saadanne, der besvære sig over denne Ulempe. Det er jo meget forstaaeligt, at der hist og her kan findes Folk, som sætte deres egne Interesser over det Almene, og som ikke ville afvise en Indtægt, hvis de kunne erholde den, idet man skulde svare Leie af de Marker, hvor Tropicøvelserne finde Sted, selv om der derved ikke skete nogenfømhelst Skade. En saadan Wiindtægt kunde jo være ganske behagelig; men Krigsbestyrelsen kan ikke anbefale, at det høie Thing paa den aarlige Finantslov optager et ganske sikkert ikke ubetydeligt Beløb til at udbetale som Erstatning til Folk, der bevislig ikke have lidt nogenfømhelst Skade ved, at deres Marker ere blevene benyttede til Tropicøvelser. Jeg kan derfor ikke stille mig gunstig ligeoverfor dette Andragende.

H. Holm: Det er et Par Bemærkninger, som kom fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (H. Steffensen) og den høitærede Minister, der give mig Anledning til at sige et Par Ord om det Andragende, der af

Udvalgets Flertal er foreslaaet henvist til Kirkeministeren. Det angaar Konfirmationen. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds sagde, at det efter hans Mening ikke kunde gaa an at behandle saadanne Sager i Rigsdagen, da den var bekjendelsesløs. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa, men blot bede Thinget erindre, at vor Kirkebestyrelse er ligesaa bekjendelsesløs som Rigsdagen (Hør!), og den kan altsaa ifølge den Betragtning ligelidt eller ligegodt afgjøre saadanne Spørgsmaal. Efter min Mening vil disse Sager lige saavel kunne behandles i Rigsdagen og afgjøres af den som af den ogsaa bekjendelsesløse Kirkebestyrelse. Men den høitærede Minister stillede sig heller ikke paa det Standpunkt; han fandt, at der ingen Anledning var til at henvise denne Sag til Ministeren, fordi Andragendet fremkom fra Folk, der i Diebliffet stode udenfor Folkekirken, og han mente, at, naar Sagen skulde sættes i Bevægelse, maatte det i alle Tilfælde ske af Folkekirken egne Medlemmer indenfor den. Jeg skal dertil bemærke, at jeg ser ikke rettere, end at denne Sag ogsaa er sat i Bevægelse af Folkekirken egne Medlemmer. Men i Parenthes skal jeg dog sige, at, naar den høitærede Minister mente, at der behøvedes en Forandring af Folkekirken Lære, for at det kunde ske, som disse Mennesker ønske med Hensyn til Konfirmationen, saa tror jeg, det er en Misforstaaelse. Det er kun den folkekirkelige Regel og ikke Folkekirken Lære, der beværes af denne Sag. Som jeg bemærkede, tror jeg ganske vist, at Spørgsmaalet om Konfirmationen er brændende ikke blot for disse Menneskers Vedkommende, men ogsaa for en stor Del af Folkekirken Medlemmer, og det støtter jeg derpaa, at det i den senere Tid er draget frem fra meget forskellige Sider under offentlige Forhandlinger. Det er saaledes f. Ex. draget frem i „Danst Kirkevidende“ af den bekjendte Præst Otto Møller. Det har dernæst, som vi have set i Bladene, været til Behandling paa et Møde af Valgmændspræster i Ryslinge, og det har endelig været til Behandling paa adskillige af de Skolepæder, som holdtes 3die Pintefebag. Der har fra alle disse forskellige Sider vist sig stor Misforståelse med den Skikkelse, under hvilken Konfirmationen for Diebliffet foregaar. Jeg tror derfor ogsaa, at der indenfor Folkekirken egen Medlemskreds, idetmindste fra mange Sider, er Omstige om, at der kunde ske en Forandring. For saavidt antager jeg, at man godt kan tage Anledning af et saadant Andragende som dette til at opfordre den høitærede Minister til i det Hele at have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag. Konfirmationens nuværende Form kan der jo indvendes Meget imod. Men de Indvendinger, der kunne gjøres fra særlig kirkelig Side, skal jeg ikke her komme ind paa; jeg finder ikke, at det her er Stedet til nærmere at drøfte dem; men der er en Ting, man vistnok fra alle de forskellige